

[Kr. Kristensen.]

Jeg er ikke blind for, at den arbejdsmæssige Side af Dyrkningen efterhaanden kan faa en tiltrængt Aflastning paa forskellig Vis: gennem Saaning af enkornet Frø, gennem Brug af Røeoptagere paa Jord, der egner sig dertil, og gennem en yderligere Mekanisering ved Transport til og Aflæsning af Sukkerroerne paa Fabrikkerne. Men dette maa først gennemprøves. Undersøgelser er allerede i Gang, og enkelte Fabrikker har allerede ofret betydelige Summer herpaa. Den Hjælp, som svensk Sukkerroedyrkning her har faaet, tyder paa, at dansk Sukkerroedyrkning, naar de paa-begyndte Undersøgelser har klarlagt Værdien heraf, ogsaa kan vente Lettelse i den arbejdsmæssige Side af Dyrkningen. Men disse Ting staar ikke til Raadighed i Dag, og derfor venter Dyrkerne al den Hjælp, der arbejdsmæssigt kan ydes fra det offentlige Side.

Stiller man saa til sidst det Spørgsmaal, hvor længe det er ønskeligt at frembringe et stort Kvantum Sukker til Eksport, og hvor længe der kan tjenes paa Eksporten, ja, saa er det meget vanskeligt at svare herpaa. Det er saa vanskeligt at faa Rede paa, hvornaar det kan ventes, at Verdensproduktionen af Sukker igen bliver normal, men saa vidt det kan oplyses, mangler der i Dag ca. 4 Mill. t Sukker i normal Produktion. Jeg har yderligere søgt at klare dette Problem ved Samtaler med Statskonsulent A. P. Jacobsen, der lige er kommet hjem fra FAO's Møder i Washington, og som har været Danmarks Repræsentant ved disse Møder i de sidste 3 Maaneder: Sukkergruppen ved det forberedende FAO-Møde i Washington, som sluttede den 24. Januar, udtaler som sin Opfattelse af Situationen, at det ser ud til, skønt Verdensproduktionen af Sukkerkampagnen i 1946 vil blive noget større end Totalproduktionen i 1945, at Forsynings-situationen ikke vil blive lettet før 1948 og sandsynligvis ikke før 1949.

Man skønner, at Nordamerikas og Europas Forsyninger vil blive omtrent 10 pCt. større i 1947, end de var i 1946. Det synes sandsynligt, at Tilbud og Efterspørgsel paa Sukker til omtrent det nuværende Prisniveau ikke vil komme i Balance før 1949 eller 1950.

Se, det er FAO's Sukkergruppes Opfattelse af Verdenssituationen! Og hertil kommer saa det særlige Forhold, der gør sig gældende mellem de nordiske Lande: Sukkerets store Værdi som Bytteobjekt i Handelen med Finland, Norge og Sverige. Det er derfor min Opfattelse — og dér er jeg ganske

paa Linie med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch —, at man i det kommende Produktionsaar trygt kan tilrettelægge en stor Sukkerproduktion og skabe Muligheder for Gennemførelse heraf.

Paa mit Partis Vegne tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og villig Behandling i det høje Ting.

Victor Larsen: Betragter man Sukkerroedyrkingen gennem en Aarrække, kan man ikke undlade at forbavses over de overordentlig store Svingninger, som denne Produktion er udsat for. Det gælder Priserne, som naturligvis nu i disse Aar, i et lukket Marked, er stabiliseret, men som tidligere nok kunde give Anledning til ubehagelige Overraskelser. Og det gælder med Hensyn til de Udbytter, Landmændene opnaar paa deres Agre, hvor Aar med rimeligt Udbytte veksler med Aar, hvor ugunstige klimatiske Forhold og Skadedyrs Angreb i høj Grad virker forringende paa Udbyttet. Begge disse Forhold — og ikke mindst det sidste — har gennem Aarene gjort Dyrkningen af Sukkerroer noget risikabel som Forretning betragtet. Det er ikke helt med Urette, naar det hævdes — det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var jo inde paa det —, at medens Staten var sikret sin Afgift, Aktionærerne deres Udbytte — i alle Tilfælde til en vis Grad — og Arbejderne deres Fortjeneste igennem de overenskomstmæssige Lønsatser, saa laa Risikomomentet hos Sukkerroedyrkerne. Heri er der i de sidste Par Aar sket en Forbedring ved Garantien for Betaling af et Minimumsudbytte som Følge af den Kendsgerning, at det var umuligt at sikre Roeproduktionen de nødvendige Gødnings- og Salpetermængder, et Forhold, der desværre ogsaa i høj Grad er til Stede i Aar. En Kendsgerning er det, at Dyrkeren maa sige til sig selv ved Efteraarets Begyndelse, at kun under de allergunstigste Vejrforhold, uden Skadedyrsangreb og med Arbejdsforhold, som sikrer Pasningen af Afgrøden til de rigtige Tidspunkter, er det muligt at naa et rimeligt Udbytte.

Ikke mindst Spørgsmaalet om Tilstedeværelsen af den nødvendige Arbejdskraft ligger fortsat ganske overordentlig vanskeligt. Jeg maa indrømme, at jeg ikke synes om den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch behandlede dette Spørgsmaal. Jeg synes, at det var en Smule overlegent, ja, jeg kunde sige lidt overfladisk. Det ærede Medlem havde som Erfaring gennem en Aarrække det Indtryk, at der hvert Aar fra Dyrkerne løftede sig et Skrig om manglende Arbejdskraft, men hvert Aar